

Arrest

nr. 80 594 van 3 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2005 dient de eerste verzoekende partij, van Indiase nationaliteit, een aanvraag in tot vestiging (bijlage 19) in functie van haar toenmalige Portugese echtgenote, mevrouw P.L.S.V.(...), die zich in België wenst te vestigen in de hoedanigheid van werknemer. De eerste verzoekende partij legt haar Portugese huwelijksakte voor. Haar (toenmalige) echtgenote legt een werkgeversattest voor van de BVBA B.W.(...).

Op 27 juli 2005 wordt de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 31 oktober 2006 scheiden de eerste verzoekende partij en mevrouw P.L.S.V.(...), van Portugese nationaliteit, met onderlinge toestemming uit de echt.

Op 7 februari 2007 treden de eerste en de tweede verzoekende partij te Indië in het huwelijk.

Op 19 juni 2008 wordt de identiteitskaart voor vreemdelingen van de eerste verzoekende partij omgezet in een elektronische C-kaart.

Op 19 maart 2009 wordt de eerste verzoekende partij door de rechtbank van eerste aanleg te Leper veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende drie jaar, en een geldboete van honderd euro, te verhogen met vijfenveertig opdecimen en alzo gebracht op vijfhonderdvijftig euro of een vervangende gevangenisstraf van één maand wegens het aangaan van een schijnhuwelijk, enerzijds gebruik te hebben gemaakt van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis/stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, en anderzijds gebruik te hebben gemaakt van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgisch gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Op 26 maart 2008 dient de tweede verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade in New Delhi te Indië. Ook voor haar twee minderjarige kinderen wordt een visumaanvraag ingediend.

28 januari 2009 wordt de tweede verzoekende partij in het bezit gesteld van een visum gezinshereniging. Op het visum wordt een vermelding "B11" aangebracht waarbij wordt aangegeven dat de tweede verzoekende partij het recht op verblijf in het buitenland werd toegekend en zij zich binnen acht werkdagen nadat zij het Rijk is binnengekomen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats moet aanbieden. Het gemeentebestuur moet haar vervolgens in het vreemdelingenregister inschrijven en haar een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) - tijdelijk verblijf met een geldigheidsduur van een jaar afgeven (oude bijlage 6). Bij binnenkomst in België wordt de tweede verzoekende partij, vergezeld van haar twee minderjarige kinderen, in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (elektronische A-kaart ter vervanging van de oude bijlage 6). Ook de twee minderjarige kinderen worden ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 24 maart 2009 wordt aan de eerste verzoekende partij meegedeeld dat advies wordt gevraagd aan de procureur des konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Op 7 april 2009 neemt het parket van de procureur des konings de beslissing om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen.

Op 16 juli 2009 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Haar elektronische C-kaart wordt ingetrokken.

Op 20 augustus 2009 stelt de eerste verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 36 554 van 23 december 2009.

Op 29 oktober 2009 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 11 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de tweede verzoekende partij, evenals ten aanzien van de twee minderjarige kinderen, de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Op 25 januari 2010 worden aan de tweede verzoekende partij bevelen tot terugbrenging ter kennis gebracht in hoofde van haar twee minderjarige kinderen (bijlage 38).

Op 23 februari 2010 stelt de tweede verzoekende partij, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar twee minderjarige kinderen, tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) en de bevelen tot terugbrenging in hoofde van haar twee minderjarige kinderen, beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 43 652 van 20 mei 2010.

Op 5 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 11 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 maart 2011 stellen de eerste en de tweede verzoekende partij, in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en de daarmee samenhangende bevelen, beroep in bij Raad. De Raad stelt bij arrest nr. 60 331 van 28 april 2011 de afstand van het geding vast.

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van de beslissing van 5 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en de daarmee samenhangende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 28 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 28 maart 2011 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij, in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 mei 2011 stellen de eerste en de tweede verzoekende partij, in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, tegen de beslissing van 28 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en de daarmee samenhangende bevelen, beroep in bij de Raad. De Raad stelt bij arrest nr. 64 711 van 13 juli 2011 de afstand van het geding vast.

Op 1 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van de beslissing van 28 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 juli 2011 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij aanvullende stukken in bij hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 28 september aan de eerste en de tweede verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.01.2009 werd ingediend door:

S., K.(...) (R.R.: (...)) Geboren te (...) op (...)

+ echtgenote:

S. K.(...)

Geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

J. K.(...) geboren op (...)1997

A. S.(...) geboren op (...)2001

nationaliteit: India

allen adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 02.11.2009 en 29.03.2011 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de eerste aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (met name de zogenaamde schending van art. 3 EVRM, de bewering dat betrokkenen vrezen voor de situatie in het land van herkomst, de bewering dat zij vrezen voor een schending van de mensenrechten, dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen beschikken om een aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, ze geen accommodatie in het land van herkomst zouden hebben en ze geen beroep op het IOM kunnen doen,) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Om hiervoor in aanmerking te komen dienen betrokkenen minstens een ononderbroken verblijf in België sedert 15.12.2004 aan te tonen. De studie van het administratief dossier heeft echter aangetoond dat mijnheer S.(...) pas sedert 27.01.2005 op het Belgisch grondgebied verblijft en mevrouw S.(...) pas sedert 2009. Dit is dus een te kort verblijf om aanspraak te kunnen maken op 2.8A van de vernietigde instructies.

Verzoeker legt een contract voor, opgesteld op 30.09.2008, en loonfiches van 01.04.2008 tot 30.06.2009 en wenst beroep te doen op criterium 2.8B. Met dit arbeidscontract en de loonfiches toont betrokkene echter enkel aan dat hij in het verleden reeds gewerkt zou hebben, maar geenszins dat hem aan de hand van dit contract een tewerkstelling zal verzekerd worden, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies en evenmin brengt betrokkene de nodige bewijzen bij dat hij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn. Het is aan betrokkene zelf om aan te tonen dat hij (nog steeds) effectief onder dit contract kan tewerkgesteld worden.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkenen zouden zich alhier goed geïntegreerd hebben, dat mijnheer Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringstraject volgde, dat de kinderen hier school lopen, dat zij werkbereid en heel gemotiveerd zouden zijn, dat mijnheer reeds gewerkt heeft in België, dat zij alhier een vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd en dat zij een aanbevelingsbrief kunnen voorleggen), dit kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich steeds goed gedragen zouden hebben en dat zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zouden hebben gepleegd; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien heeft de studie van het administratief dossier aangetoond dat mijnheer S.(...) dd. 19.03.2009 veroordeeld werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leper tot 3 maanden gevangenis met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende

gevangenisstraf van 1 maand. Uit dit vonnis is gebleken dat mijnheer S.(...) veroordeeld werd voor enerzijds het aangaan van een schijnhuwelijk, gebruik te hebben gemaakt van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgische gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en anderzijds voor gebruik te hebben gemaakt van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Hij heeft zelf voor de organisatie van een arbeidsovereenkomst voor bedienden van de BVBA B. W.(...) voor zijn [toenmalige] vrouw gezorgd. De [toenmalige] echtgenote heeft volgens de ten laste nemingen die door het parket zijn aangehaald en door de rechtbank van recht bewezen ook bekend dat ze enkel een arbeidscontract heeft ondertekend zonder dat daaraan prestaties zijn beantwoord. Betrokkene heeft via een schijnhuwelijk verblijfsrecht verkregen en heeft dus zo bewust de Belgische autoriteiten misleid om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het regelmatig verblijf van mijnheer S., K.(...) is verstreken sedert 08.02.2010

Het regelmatig verblijf van mevrouw S. K.(...) is verstreken sedert 29.06.2010.”

Deze beslissing wordt aan de eerste en de tweede verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 De verzoekende partijen voeren zeven middelen aan.

Gezien de onderlinge verwevenheid van wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het eerste middel en het tweede, derde, vierde, vijfde en zesde middel, worden voornoemde middelen voor een goed begrip van onderstaande analyse samen behandeld.

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van dit eerste middel, voeren de verzoekende partijen het volgende aan.

“Eerste middel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en art. 8 EVRM

Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna genoemd vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is.

Terwijl verzoekers overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon kan en moest worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Zoals reeds supra werd gesteld hebben verzoekers sedert hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, dit nimmer verlaten.

Het centrum van hun belangen situeert zich alhier, dit niet in het minst doordat de beide kinderen alhier tevens schoollopen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of diens gemachtigde. Indien de Minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

Verzoekers ontkennen niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hen evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis Vw houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoekers werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond.

De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

Verzoekers erkennen dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007

-bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie

-duurzame lokale verankering

-lange gezinsherenigingsprocedure

-onverwijderbaarheid

-staatlozen

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard.

Verweerster geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoekers (man en vrouw) zich niet zouden kunnen beroepen op het criterium 2.8A. De heer S.(...) zou zich evenmin kunnen beroepen op criterium 2.8B.

Wat specifiek het criterium 2.8A betreft, is het zo dat de heer S.(...) sedert 19.12.2004 op het grondgebied van het Rijk verblijft. Hij heeft steeds eerlijk gesteld dat hij niet vroeger dan 19.12.2004 is aangekomen.

Sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft hij zich volledig geïntegreerd.

Sedert 4 april 2008 is de heer S.(...) werkzaam in het bedrijf NV (...) N.(...), met maatschappelijke zetel gevestigd te (...).

De heer S.(...) maakt zich - en dit tot op de dag van vandaag - alsdan ook dienstig voor de maatschappij en kwijt zich van alle sociale lasten, belastingen, edm.

De heer S.(...) komt, wat bewijs van aanwezigheid in België betreft, in se, een luttel vier dagen 'te kort' teneinde zich zonder meer op criterium 2.8A van de instructies te kunnen beroepen.

Men vergeet evenwel niet dat de Heer Staatssecretaris bevoegd voor Migratie en asielbeleid evenwel beschikt over een discretionaire en appreciatiebevoegdheid.

De heer S.(...) voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die wel over 4 dagen meer bewijs van aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk beschikken.

Dit kan toch de bedoeling van verweerster niet geweest zijn.

Nu hier in casu ook twee minderjarige kinderen betrokken zijn welke hun leergangen in het Nederlandstalige onderwijs volgen.

De familie S.(...) meent dan ook dat zij, gelet op de omstandigheden zeer zeker in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Wat betreft het criterium 2.8B - zoals ingeroepen door de heer S.(...), dient vastgesteld dat laatstgenoemde sedert 04.04.2008 werkzaam is bij de NV (...) N.(...) met maatschappelijke zetel gevestigd te (...). Met ingang van 01.10.2008 is de heer S.(...) aldaar te werkgesteld met een arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur.

De heer S.(...) legde dit contract tevens reeds voor, alsmede zijn loonfiches. (Uit het bundel welke heden aan uw zetel wordt overgemaakt blijkt dat het hier geen loze beweringen betreft van de heer S.(...) . De loonfiches worden dan ook overgelegd tot en met de maand september 2011).

Verzoeker beseft ter dege dat uw zetel zou kunnen stellen dat met deze aanvullende stukken geen rekening kan en mag gehouden worden.

Hieromtrent kan echter gewezen worden op de hieronder geparafraseerde denkwijze die aangehaald wordt door A. HUYGENS in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht en de rechtspraak van het Hof van Cassatie in zake beweerde schijnhuwelijken (ook daar is het immers zo dat de Rechtbank zich in principe dient te verplaatsen naar het ogenblik van het nemen van de aangevochten beslissing). Meer bepaald naar het arrest dd. 13 april 2007 van het Hof van Cassatie.

In voornoemde beslissing werd letterlijk gesteld dat bij het beoordelen van de zaak ook rekening kan gehouden worden met de feitelijke gegevens die dateren van na de weigeringsbeslissing of die pas na die beslissing bekend werden.

Ook hier dienen de ratio legis van de wet en de instructies te worden nagegaan.

Deze zijn in casu niet het weigeren van zoveel mogelijk verzoeken tot regularisatie, maar het beoordelen of iemand voldoet aan de vooropgestelde criteria.

In casu dient dienaangaande gesteld te worden dat volgens criterium 2.8B een vreemdeling in aanmerking komt voor regularisatie " wanneer hij sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft, en een kopie van een arbeidscontract bij een werkgever voorlegt van minstens één jaar dat minimaal voorziet in een inkomen gelijk aan het minimumloon".

Het kabinet van de heer WATHELET liet op 16.10.2009 weten dat volgende verduidelijkingen met betrekking tot diverse criteria van de instructie van 19.07.2009 mogen medegedeeld worden : het model arbeidscontract is verplicht voor de aanvraag van de arbeidskaart B. Voor de regularisatie aanvraag moet ook reeds een arbeidscontract voorgelegd worden , maar dat moet niet noodzakelijk het model arbeidscontract zijn. De Dienst vreemdelingen zal immers van dit contract enkel de looptijd en het loon controleren. De andere aspecten van het model contract worden beoordeeld door het bevoegde gewest, nadat de voorwaardelijke regularisatie werd toegestaan.

Door het voorleggen van het contract van onbepaalde duur - voltijdse betrekking dd. 30.09.2008, meent de heer S.(...) te hebben voldaan aan de voorwaarden van criterium 2.8B. (De heer S.(...) verwijst dienaangaande expliciet naar het arrest nr. 53.100 van Uw zetel dd. 15.12.2010 (ook een 'oud' arbeidscontract mag worden voorgelegd).

De heer S.(...) meent dan ook terecht dat hij zich zeer zeker kan beroepen op zowel criterium 2.8A als 2.8B van de betreffende instructies van 19.07.2009.(...)"

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit tweede middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan:

“Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit, procedure welke behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerster de aanvraag van verzoekers ontvankelijk verklaarde (en hiervoor dan ook een analyse maakte van de aangevoerde buitengewone omstandigheden) meende verweerster de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel).

Zo heeft verweerster onder meer geen rekening gehouden met het gegeven dat de heer S.(...) alhier met ingang van 1 oktober 2008 met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur aan het werk is bij één en dezelfde firma en dit tot op heden.

Verzoekers menen dan ook dat dit middel als grond naar voor komt”.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsmede van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Ter adstruering van dit derde middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan:

“Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o. m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel alsmede de materiële motiveringsplicht

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende en deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dienen verzoekers tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig zijn, minstens niet afdoende zijn.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevat.

De minister motiveerde echter zijn beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt ' dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing; dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekers hebben, levensgroot is; met name dat zij hier in België mogen verblijf houden. Land waar zij zich op ononderbroken wijze hebben gevestigd sedert hun aankomst en waar de beide minderjarige kinderen al dan 3 jaar schoollopen.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Verzoekers verwijzen dienaangaande expliciet naar hetgeen gesteld werd onder het eerste middel nopens de toepassing van criterium 2.8A van de instructies van 19.07.2009.

Verzoekers wensen tenslotte te benadrukken dat zij bij doornamen van de bestreden beslissing dienden vast te stellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat uit het dossier, met name uit het voorliggende arbeidscontract en uit de loonfiches, niet blijkt dat hem een tewerkstelling zal verzekerd worden zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B. Evenmin ,gaat verweerster verder, brengt de heer S.(...) de nodige bewijzen bij dat hij tot op heden nog in de firma aan de slag zou zijn.

Ook hier menen verzoekers dat zij kunnen verwijzen naar het arrest van Uw zetel dd. 15.12.2010 en gekend onder nr. 53.100.

Naar analogie met deze beslissing menen verzoekers dat terecht dient gesteld te worden dat de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar de datum van het arbeidscontract (en datum van de loonfiches) en er gesteld wordt dat er niet van kan worden uitgegaan dat de heer S.(...) onder dit contract nog tewerk gesteld kan worden , niet kan volstaan om te schragen waarom het op 30.09.2008 afgesloten arbeidscontract niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van punt 2.8B van de instructie.

De heer S.(...) legde een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor welke voor het overige voldeed aan de andere voorwaarden van de instructie.

De materiële motiveringsplicht is dan ook zeer zeker geschonden.

Ten overvloede menen verzoekers eveneens te kunnen verwijzen naar het arrest van uw zetel van 22.12.2010 gekend onder ref. nr 53.640 (toevoegen van voorwaarden)

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt. "

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit vierde middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan:

"Vierde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VVV ongegrond verklaard.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst op het grondgebied van het Rijk (voor de heer S.(...) op 19.12.2004) , het schoollopen van de beide minderjarige kinderen, het ononderbroken aan het werk zijn van de heer S.(...) bij één en dezelfde firma sedert april 2008 tot heden !!!

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om verzoekers niet te regulariseren. Zeker nu dient vastgesteld te worden dat verzoeker(s) zich kan beroepen op zowel criterium 2.8A als 2.8BA van de instructie van 19.07.2009.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond."

In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van dit vijfde middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan:

"Vijfde middel : schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van 'bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie' in aanmerking voor regularisatie.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoekers.

Verzoekers zijn reeds geruime tijd op onafgebroken wijze aanwezig op het grondgebied van het Rijk, hebben zich alhier zeer goed geïntegreerd, de heer S.(...) is hier werkzaam sedert april 2008 , de beide minderjarige kinderen lopen alhier school edm. Kortom, de volledige leefwereld van verzoekers situeert zich alhier.

Verzoekers menen dan ook terecht dat zij in aanmerking komt voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn in hunnen hoofde zeer zeker aan de orde.

Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, menen verzoekers dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoekers menen dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

In een zesde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Ter adstruering van dit zesde middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan:

"Zesde middel : schending van het gelijkheidsbeginsel- de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994

Doordat voornoemde artikelen tot doel hebben gelijke gevallen daadwerkelijk gelijk te behandelen

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk dit beginsel en wetsartikelen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.

Toelichting

Zoals reeds werd aangehaald zijn naast de reeds geldende regularisatiecriteria, een aantal criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ. Instructie welke weliswaar werd vernietigd, doch waarvan de bevoegde Staatssecretaris als de DVZ hebben bevestigd dat de criteria ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Zo ook o.m. het criterium 2.8A , waarbij gesteld wordt dat de vreemdeling ten minste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf dient te hebben verbleven.

De heer S.(...) is zo eerlijk geweest steeds te stellen dat hij sedert 19.12.2004 in België verblijft en komt zodoende 4 dagen 'te kort'.

De heer S.(...) verliet op geen enkel ogen blik het grondgebied van het Rijk en zette zich in voor de maatschappij (al hier op ononderbroken wijze werken sedert april 2008 , belastingen , sociale zekerheid edm betalen).

De heer S.(...) voelt zich dan op heden benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen welniet altijd even oprecht zijn geweest nopens hun juiste aankomstdatum op het grondgebied van het rijk ,dienaangaande standaardverklaringen bij hun verzoek voegden en wel regularisatie bekwamen.

Dit kan toch de bedoeling van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Verzoekers menen dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.1.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) omdat zij een te kort verblijf laten gelden en zij bij het voorleggen van een arbeidscontract opgesteld op 30 september 2008 en loonfiches van 01 april 2008 tot 30 juni 2009 enkel aantonen dat de eerste verzoekende partij in het verleden reeds gewerkt zou hebben, maar geenszins dat haar, -na de aflevering van een arbeidskaart B-, aan de hand van dit contract een tewerkstelling zal verzekerd worden. Evenmin hebben de verzoekende partijen de nodige bewijzen bijgebracht dat de eerste verzoekende partij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn, terwijl het aan haar is aan te tonen dat zij (nog steeds) effectief onder dit contract kan tewerkgesteld worden. Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de elementen met betrekking tot de integratie – hoe goed ook - van de verzoekende partijen niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie, dat dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot

de instructie van 19 juli 2009 en deze elementen op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, niet kan aanzien worden als een grond voor regularisatie daar de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en omdat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tenslotte wordt er in de bestreden beslissing op geduid dat het argument van de verzoekende partijen dat zij zich steeds goed gedragen zouden hebben en dat zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zouden hebben gepleegd evenmin kan worden aanvaard omdat van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien wordt gemotiveerd dat de studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat de eerste verzoekende partij op 19 maart 2009 veroordeeld werd door de rechtbank van eerste aanleg te leper tot drie maanden gevangenis met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete van honderd euro, te verhogen met vijfenveertig opdecimen en alzo gebracht op vijfhonderdvijftig euro of een vervangende gevangenisstraf van één maand en dat uit dit vonnis blijkt dat de eerste verzoekende partij veroordeeld werd voor enerzijds het aangaan van een schijnhuwelijk, gebruik te hebben gemaakt van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgische gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en anderzijds voor gebruik te hebben gemaakt van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Zo wordt benadrukt dat de eerste verzoekende partij zelf voor de organisatie van een arbeidsovereenkomst voor zijn toenmalige vrouw heeft gezorgd en dat de toenmalige echtgenote van de eerste verzoekende partij tevens bekend heeft dat ze enkel een arbeidscontract heeft ondertekend zonder dat daaraan prestaties zijn beantwoord. Er wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat de eerste verzoekende partij via een schijnhuwelijk verblijfsrecht heeft verkregen en dus bewust de Belgische autoriteiten heeft misleid om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen dan ook bezwaarlijk kunnen voorhouden als zou de voorziene motivering beperkt, summier, gestandaardiseerd of stereotiep zijn, aangezien alle door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke wijze in de bestreden beslissing worden opgesomd en behandeld. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet aannemelijk maken als zou de motivering van de bestreden beslissing uitgebreider dienen te zijn. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dient uit de motivering van de bestreden beslissing niet te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidstoets of een belangenafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125 588). De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. *In casu* heeft de verwerende partij geoordeeld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt geenszins.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

In zoverre de verzoekende partijen de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren, dienen de genoemde middelen, dan wel middelonderdelen vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden.

2.1.3 Wat de overige genoemde middelen, dan wel middelonderdelen betreft, voeren de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat zij, gelet op de omstandigheden, wel degelijk in aanmerking komen voor toepassing van het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende

partijen duiden erop dat zij slechts een luttel vier dagen tekortkomen teneinde te bewijzen dat zij vijf jaar ononderbroken in België hebben verbleven en dat zij daarenboven volledig zijn geïntegreerd, dat de eerste verzoekende partij werkt en zich van alle sociale lasten en belastingen kwijt en dat hun twee minderjarige kinderen in België naar school gaan. Verder werpen de verzoekende partijen op dat door het voorleggen van een arbeidscontract van de eerste verzoekende partij voor arbeiders van onbepaalde duur voor een voltijdse betrekking afgesloten op 30 september 2008 en met ingang van 1 oktober 2008, alsmede het voorleggen van diens loonfiches, tevens werd voldaan aan de voorwaarden van het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partijen verwijzen hierbij naar een arrest van deze Raad nr. 53 100 van 15 december 2010 waaruit blijkt dat ook een 'oud' arbeidscontract mag worden voorgelegd en voegen in bijlage bij hun verzoekschrift de loonfiches van de eerste verzoekende partij tot en met de maand september 2011. De verzoekende partijen beroepen zich vervolgens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijzen hierbij naar hun uiteenzetting betreffende de criteria 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Zij benadrukken dat de verwerende partij geen behoorlijke afweging heeft gemaakt van alle terzake dienende gegevens daar zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de eerste verzoekende partij gezien haar arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met ingang van 1 oktober 2008 tot op heden aan het werk is bij dezelfde firma. De verzoekende partijen werpen in dit licht eveneens de schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing hiervan, op en verwijzen nogmaals naar rechtspraak van deze Raad waarbij zij stellen dat de motivering in de bestreden beslissing dat ervan uit kan worden gegaan dat de eerste verzoekende partij niet meer kan worden tewerkgesteld onder het voorgelegde arbeidscontract niet kan volstaan teneinde te schragen waarom dit niet in aanmerking kan worden genomen voor toepassing van het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Naast de ononderbroken tewerkstelling van de eerste verzoekende partij, verwijzen de verzoekende partijen opnieuw naar de aankomst in België op 19 december 2004 en het feit dat hun twee minderjarige kinderen in België naar school gaan. Zij begrijpen in alle redelijkheid niet dat de verwerende partij ervoor heeft gekozen hen niet te regulariseren, zeker nu dient te worden vastgesteld dat zij zich zowel kunnen beroepen op het criterium 2.8A, als 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte beroepen de verzoekende partijen zich op het gelijkheidsbeginsel en werpen zij de schending op van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet waarbij zij aangeven dat een aantal regularisatiecriteria zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009, dewelke evenwel zijn vernietigd door de Raad van State, doch waarvan de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat deze ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast, zo ook het criterium 2.8A. De verzoekende partijen voelen zich dan ook benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die niet altijd even oprecht zijn geweest over hun concrete aankomstdatum op het Belgische grondgebied en louter standaardverklaringen bij hun verzoek voegden en die wel een regularisatie bekwamen.

Doorheen de genoemde middelen, dan wel middelonderdelen, voeren de verzoekende partijen in het verzoekschrift uitsluitend aan dat zij wél voldoen aan de voorwaarden van de criteria 2.8A en 2.8B zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009

2.1.4 Waar de verzoekende partijen in bijlage bij hun verzoekschrift loonfiches van de eerste verzoekende partij voegen tot en met de maand september 2011, merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat de verzoekende partijen, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, deze stukken hebben overgemaakt aan het bestuur. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bijgevolg kon er bij het nemen van de bestreden beslissing op 25 juli 2011 geen rekening worden gehouden met informatie die de verzoekende partijen voor het eerst voorleggen in het kader van hun beroep bij de Raad.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Er dient op gewezen dat de staatssecretaris met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, met name of er reden is om de vreemdelingen te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De Raad kan slechts vaststellen dat het gehele betoog van de verzoekende partijen in de genoemde middelen, dan wel middelonderdelen, tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie

van 19 juli 2009 te verkrijgen. De argumentatie van de verzoekende partijen beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partijen in de genoemde middelen, dan wel middelonderdelen, inzake de schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

In het licht van bovenvermeld betoog is een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing hiervan, het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet niet aangetoond.

Waar de verzoekende partijen betogen dat het vertrouwensbeginsel is geschonden daar het vooropstellen van regularisatiecriteria zekere verwachtingen creëert ten aanzien van bepaalde groepen vreemdelingen, waaronder de verzoekende partijen en zij tevens kritiek uiten op de handelswijze van de verwerende partij bij het aanvankelijk ontvankelijk verklaren van hun aanvraag om machtiging tot verblijf om deze uiteindelijk af te wijzen als ongegrond, wijst de Raad erop dat -daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen vermochten ervan uit te gaan dat zij verder in België vermochten te verblijven- deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Hetzelfde kan worden gesteld voor de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Uit het voorgaande volgt dat ook de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het eerste middel, alsmede het tweede, derde, vierde, vijfde en zesde middel zijn ongegrond.

2.2.1 In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM aan.

Ter adstruering van dit tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan:

“Eerste middel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en art. 8 EVRM

Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna genoemd vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is.

Terwijl verzoekers overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon kan en moest worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

(...)

Zelfs als zou nu door verzoekers, noch de toepassing van criteria 2.8A, noch 2.8B van de instructie kunnen worden ingeroepen - quod non - dan moge duidelijk zijn dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt.

Met andere woorden verzoekers beroepen zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voorzover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Verzoekers onderkennen dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Verzoekers (zowel de heer S.(...) als mevrouw S.(...), als de beide minderjarige kinderen) hebben zich alhier , volledig heeft geïntegreerd en hebben hun hele sociale leven alhier uitgebouwd sedert hun aankomst op het grondgebied van het Rijk.

Verzoekers kunnen zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van hun recht op privé leven in de ruime zin van het woord, welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden, voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)

de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya il Nederland)

intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekers geen gewelddadige feiten hebben gepleegd en dat de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, het werken, het schoollopen en de vrienden- kennissenkring in België.

Verzoekers menen dan ook dat zij zich terecht konden en kunnen beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

2.2.2 In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen tevens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij voeren aan dat, zelfs als zouden zij de toepassing van criteria 2.8A en 2.8B niet kunnen invoeren, "dan moge duidelijk zijn dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt".

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nr. 215 571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State, alsmede op het arrest nr. 216 651, uitgesproken op 1 december 2011, en op de inhoud ervan en wordt aan de advocaat van de verzoekende partijen gevraagd wat haar standpunt ter zake is. Zij zet uiteen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een volledige uitvoering dient te kennen, doch dat eens aan de voorwaarden van de instructies wordt voldaan, deze dient te worden toegepast.

De Raad herhaalt wat volgt:

De verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

De aanvraag werd ontvankelijk verklaard, zodat de bestreden beslissing enkel handelt over de gegrondheid van de aanvraag en niet meer over de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hadden aangehaald in het kader van de ontvankelijkheid van deze aanvraag.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke

handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

2.2.3 Uit de aanvraag van de verzoekende partijen van 29 oktober 2009 en 28 maart 2011 blijkt dat zij de criteria *“ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België”* en *“werk + duurzame lokale verankering”* van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aankruiste op het *“typeformulier regularisatieaanvraag”*. Zij halen eveneens de volgende elementen aan inzake de gegrondheid van hun aanvraag van respectievelijk 29 oktober 2009 en 28 maart 2011:

Humanitaire redenen, duurzame bindingen en redenen van onverwijderbaarheid, met name een zeer goede en volledige integratie, werkbereidheid en motivatie, gevolgde lessen Nederlands, schoolgaande kinderen, de omstandigheid te werken in België, een opgebouwde vrienden- en kennissenkring, de omstandigheid zich steeds goed te hebben gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of de nationale veiligheid te hebben gepleegd en de vrees voor, alsmede de onmogelijkheid van een terugkeer en de omstandigheid niets of niemand te hebben om naar terug te keren.

(de verzoekende partijen vragen de naar aanleiding van het ontvankelijkheidsvraagstuk aangehaalde elementen evenzeer te weerhouden bij de beoordeling van de gegrondheid van hun aanvraag): de gezinssituatie en samenstelling, financiële problemen die het gezin ervan weerhouden terug naar hun land van herkomst te keren, de schoolsituatie van de kinderen, het gegeven dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet nergens voorziet dat zij zich niet zouden kunnen beroepen op gronden die het gevolg zijn van eigen foutief gedrag, het gegeven dat *“de Minister”* op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel de mogelijkheid heeft om discretionair op louter humanitaire basis een machtiging te verlenen en louter aanvullend hun werkwillegheid, de tewerkstelling in het verleden van de eerste verzoekende partij, diens niveaubepaling van het Indiaas diploma van hoger onderwijs, resultaten van gevolgd Nederlands taalonderwijs van beiden en attesten in verband met de scholing van de twee kinderen.

De verzoekende partijen voeren aan dat zij zeker in aanmerking komen voor toepassing van voormelde criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door de verzoekende partijen aangekruiste en aangevoerde criteria van de vernietigde instructie het volgende overwogen:

“Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Om hiervoor in aanmerking te komen dienen betrokkenen minstens een ononderbroken verblijf in België sedert 15.12.2004 aan te tonen. De studie van het administratief dossier heeft echter aangetoond dat mijnheer S.(...) pas sedert 27.01.2005 op het Belgisch grondgebied verblijft en mevrouw S.(...) pas sedert 2009. Dit is dus een te kort verblijf om aanspraak te kunnen maken op 2.8A van de vernietigde instructies.”

en

“Verzoeker legt een contract voor, opgesteld op 30.09.2008, en loonfiches van 01.04.2008 tot 30.06.2009 en wenst beroep te doen op criterium 2.8B. Met dit arbeidscontract en de loonfiches toont betrokkene echter enkel aan dat hij in het verleden reeds gewerkt zou hebben, maar geenszins dat hem aan de hand van dit contract een tewerkstelling zal verzekerd worden, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies en evenmin brengt betrokkene de nodige bewijzen bij dat hij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn. Het is aan betrokkene zelf om aan te tonen dat hij (nog steeds) effectief onder dit contract kan tewerkgesteld worden.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructies is voldaan, meer bepaald aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van vijf jaar en een tewerkstelling. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een

ononderbroken verblijfsduur sedert een bepaalde datum, noch een voorwaarde inzake het voorleggen van een bepaald arbeidscontract of het aantonen van een (actuele) tewerkstelling, zodat *in casu* voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

De reeds hiervoor weergegeven elementen die de verzoekende partijen ook aanhaalden inzake de gegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, werden in de bestreden beslissing als volgt beantwoord:

“Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkenen zouden zich alhier goed geïntegreerd hebben, dat mijnheer Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringstraject volgde, dat de kinderen hier school lopen, dat zij werkbereid en heel gemotiveerd zouden zijn, dat mijnheer reeds gewerkt heeft in België, dat zij alhier een vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd en dat zij een aanbevelingsbrief kunnen voorleggen), dit kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis worden.”

en

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie (sic) daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

en

“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich steeds goed gedragen zouden hebben en dat zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zouden hebben gepleegd; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

De bestreden beslissing vervolgt:

“Bovendien heeft de studie van het administratief dossier aangetoond dat mijnheer S.(...) dd. 19.03.2009 veroordeeld werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leper tot 3 maanden gevangenis met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. Uit dit vonnis is gebleken dat mijnheer S.(...) veroordeeld werd voor enerzijds het aangaan van een schijnhuwelijk, gebruik te hebben gemaakt van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgische gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en anderzijds voor gebruik te hebben gemaakt van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Hij heeft zelf voor de organisatie van een arbeidsovereenkomst voor bedienden van de BVBA B. W.(...) voor zijn [toenmalige] vrouw gezorgd. De [toenmalige] echtgenote heeft volgens de ten laste nemingen die door het parket zijn aangehaald en door de rechtbank van recht bewezen ook bekend dat ze enkel een arbeidscontract heeft ondertekend zonder dat daaraan prestaties zijn beantwoord. Betrokkene heeft via een schijnhuwelijk verblijfsrecht verkregen en heeft dus zo bewust de Belgische autoriteiten misleid om een verblijfsvergunning te verkrijgen.”

Zoals uit de citaten hierboven blijkt, wordt door de verwerende partij zowel betreffende de aangevoerde elementen aangaande de integratie van de verzoekende partijen, -“(…) Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, (...) vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis (...)”-, als betreffende het feit dat hun kinderen in België naar school gaan, -“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie (sic) (...)”-, een onderzoek ten gronde gevoerd naar de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, los van de toepassing van de criteria die voorzien waren in de

vernietigde instructie van 19 juli 2009. Daarnaast wordt het door de verzoekende partijen aangereikte goed gedrag en het voorgehouden gegeven nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of de nationale veiligheid te hebben gepleegd evenzeer met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid aan een onderzoek ten gronde onderworpen, doch, zoals duidelijk blijkt uit het vervolg van de bestreden beslissing, na studie van het administratief dossier verworpen als grond voor regularisatie omdat de eerste verzoekende partij, zijnde de heer S.(...), op 19 maart 2009 reeds werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Leper wegens het gebruik van een valse buitenlandse huwelijksakte en een vals werkgeversattest teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en de eerste verzoekende partij aldus middels een schijnhuwelijk verblijfsrecht heeft verkregen in België en de Belgische autoriteiten bewust heeft misleid om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Deze vaststellingen met betrekking tot het gebruik van valse stukken teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen ontkennen deze feitelijke vaststellingen in het verzoekschrift niet. Integendeel stellen zij geen gewelddadige feiten te hebben gepleegd.

Er weze herhaald dat de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft in het kader van de beoordeling van de aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het staat haar bijgevolg vrij te oordelen dat bedrog gepleegd de toekenning van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de weg staat. Waar de verzoekende partijen het niet eens zijn met deze visie van de verwerende partij en menen dat *"in casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen gewelddadige feiten hebben gepleegd"*, kan deze redenering niet gevolgd worden. In wezen beperken de verzoekende partijen zich in het middel tot het minimaliseren van de vastgestelde feitelikheden en staan zij een andere visie of beoordeling voor, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.2.4 De verzoekende partijen voeren tevens aan zich op artikel 8 van het EVRM te kunnen beroepen daar zij lang in België verblijven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelikheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partijen zijn gehuwd, gegeven dat wordt gesteund door het administratief dossier, en zij in hun verzoekschrift wijzen op hun twee minderjarige kinderen, aanvaardt de Raad dat er sprake is van een gezin of familie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen duiden er in het verzoekschrift slechts op hun volledige sociale leven en een vrienden- en kennissenkring in België te hebben opgebouwd. Er dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Voor het overige halen de verzoekende partijen de volgende elementen van hun privéleven aan: de omstandigheid dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt, in hoofdzaak daar hun minderjarige kinderen hier naar school gaan, het gegeven dat zij reeds lang verblijven in en bijzonder grote banden hebben met België en het feit dat zij werken, werkwillig en volledig geïntegreerd zijn. Tenslotte stellen de verzoekende partijen geen gewelddadige feiten te hebben gepleegd en duiden zij erop dat de banden met hun land van herkomst op heden uiterst summier, om niet te zeggen onbestaande, zijn.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het door de verzoekende partijen aangevoerde privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Aangezien het *in casu* een verzoek tot eerste toegang betreft -het verblijfsrecht van de verzoekende partijen werd immers reeds op 16 juli 2009 middels een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) beëindigd in hoofde van de eerste verzoekende partij, dan wel op 11 december 2009 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) in hoofde van de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen zodat deze laatsten nooit eerder een verblijfsrecht in België bekwamen- is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partijen.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er in voormeld geval en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd als zou het voor een staat de algemene verplichting inhouden om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bij de loutere stelling van de verzoekende partijen dat *“de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn”*, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij hun privéleven niet elders kunnen uitbouwen. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393).

Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris bij een beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en gelet op de hieraan voorafgaande bespreking van wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het eerste middel, waaruit blijkt dat de door verzoekende partijen aangehaalde redenen niet voldoende zijn om de machtiging tot verblijf toe staan, is de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze en met inachtneming van alle relevante feiten tot de conclusie gekomen dat de verzoekende partijen geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Het feit dat de verzoekende partijen het centrum van hun belangen in België situeren, in hoofdzaak daar hun minderjarige kinderen hier naar school gaan, reeds lang verblijven in en bijzonder grote banden hebben met België, werken, werkwilleg, volledig geïntegreerd zijn en geen gewelddadige feiten hebben gepleegd, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. De verzoekende partij wist of behoorde bovendien te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

De verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om met hun gezin in Indië te verblijven. De verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan waarom dit, in het bijzonder, in hoofde van hun schoollopende minderjarige kinderen volstrekt onmogelijkheid zou zijn.

Deze elementen laten toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het privéleven elders, *in casu* in Indië, uit te bouwen of verder te zetten.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- of gezinsleven van de verzoekende partijen te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat het verblijf van de verzoekende partijen wordt geweigerd omdat de door hen aangevoerde redenen niet voldoende zijn om een machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden toe te kennen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor de verzoekende partijen om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land worden verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

Waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift van mening lijken te zijn dat in de motieven van de bestreden beslissing dient te blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient opgemerkt te worden dat noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch het door de verzoekende partijen aangevoerde artikel 8 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Tevens wordt herhaald dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een correcte toepassing werd gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. De verzoekende partijen maken met hun betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het eerste middel, is ongegrond.

2.3.1 In een zevende middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van dit zevende middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan:

“Zevende middel : schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind

Doordat het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind in de artikelen 3 en 28/29 enerzijds stelt dat alle acties die betrekking hebben op het kind in zijn of haar belang moeten genomen worden en anderzijds dat elk kind recht heeft op onderwijs. Onderwijs welke hem voorbereidt op een actief en verantwoordelijk leven

Terwijl op heden een abrupt einde wordt gesteld aan de verdere ontwikkelingskansen van de kinderen van verzoekers

Zodat de litigieuze beslissing de artikelen 3, 28 en 29 IVRK schendt

Toelichting

De kinderen met verzoekers verplichten terug te gaan naar Indië houdt een inbreuk in van de artikelen 3 en 28,29 van het IVRK.

De beide kinderen lopen hier reeds school en volgen op heden de leergangen van het lager en middelbaar onderwijs.

Wanneer deze kinderen nu mee gedwongen worden af te reizen naar het voor hen eerder onbekende land van herkomst dan is het duidelijk dat alle investeringen welke verzoekers, leden van de scholengroep, hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België, een maat voor niets zijn geweest.

Voor de kinderen van verzoekers is het belangrijk dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang - zoals zij het op heden gewoon zijn - verder kunnen blijven volgen.

Verzoekers verwijzen hierbij expliciet naar het arrest van het de Raad van State nr. 144.961 van 25 mei 2005 in de zaak A.156.153/VII-32.847 - Dimcovet / Belgische staat en meer bepaald naar de motivering om de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken van 26 augustus 2004 waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard te vernietigen :

" Overwegende dat niet wordt betwist dat het minderjarig kind A.(...) het onderwijs in België aanvatte in 1998, op een ogenblik waarop de eerste verzoekende partij, haar vader, in het Rijk mocht verblijven, vermits de asielaanvraag onvankelijk was verklaard; dat het de verzoekende partijen hoegenaamd niet ten kwade kan worden geduid dat zij het kind in België, in één van de landstalen school lieten lopen, en dit onderwijs gedurende meerdere jaren hebben laten verderzetten; dat het moeilijk te verantwoorden is dat dit kind de onderwijscyclus , die het in 1998 heeft aangevat, zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen; dat de bestreden beslissing botweg stelt dat uit het illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden, zonder dat uit de motivering blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak; dat het middel gegrond is"
Het middel is dan ook gegrond."

2.3.2 Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag dient de Raad vast te stellen dat, daargelaten de vraag of de ingeroepen bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partijen zich uit eigen beweging naar België hebben begeven om alhier een verblijfsrecht te bekomen. Ingevolge de beëindiging, respectievelijk de weigering van verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partijen met bevel om het grondgebied te verlaten, wisten zij dat zij bij voormelde negatieve beslissingen het land dienden te verlaten en dat zij zich in het kader van hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in een illegale verblijfssituatie bevonden. De verzoekende partijen hebben zelf verkozen meerdere jaren illegaal in België te verblijven, zodat het nadeel dat aan hun kinderen zou berokkend worden niet het gevolg is van de bestreden beslissing. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen niet verduidelijken hoe een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst de minderjarige kinderen het recht op onderwijs en het doel ervan, namelijk ontwikkeling, zou ontnemen, te meer daar zoals de bestreden beslissing vaststelt de verzoekende partijen *"niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is"* en de verzoekende partijen deze passage in de bestreden beslissing niet betwisten. Het blote betoog van de verzoekende partijen dat *"het duidelijk is dat alle investeringen welke verzoekers, leden van de scholengroep, ... hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België, een maat voor niets is geweest"*, kan in dit licht geen soelaas brengen. De Raad acht het evenmin ernstig bij de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: *"het belangrijk is dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang – zoals zij het op heden gewoon zijn – verder kunnen blijven volgen"*, de loutere stelling te poneren als zou de bestreden beslissing de routine en het "gewoon zijn" van de kinderen verbreken.

Daargelaten de vaststelling dat het argument van de verzoekende partijen dat alle investeringen welke zij en de leden van de scholengroep hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België een maat voor niets zijn geweest, slechts een bewering betreft, dient gesteld dat in de mate waarin het betoog van de verzoekende partijen erop neerkomt dat zij financieel nadeel zullen lijden door de bestreden beslissing, erop dient gewezen dat een financieel nadeel in principe herstelbaar is, daar wie een financieel nadeel lijdt, zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003, nr. 112 271).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partijen bij het verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald naar de zaak Dimcovet (RvS 25 mei 2005, nr. 114 961), niet aantonen dat zij zich bevinden in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het aangehaalde arrest. Noch verduidelijken de verzoekende partijen dat, wat het aangehaalde arrest betreft, dit een gelijkaardige situatie betreft en *in casu* van toepassing zou zijn.

Het zevende middel is, zo al onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS